

pastorij. Op den dorpel, zoodra J. Peleman gebeld had, vielen ze stil en binnen schreiden ze. „Ge moet eerst uw vader ne kus geven” had Bernard gezegd en Irreke deed dat. Het maakte Rosalie gelukkig en sloeg J. Peleman zoozeer, dat hij eventjes in haar armen gekermd heeft. Neen, dan hield Rosalie zich heel wat fermer.

Natuurlijk een uur te laat kwam Henriken. In een heel klein, bestoven en bespat Citroengeel autoken, met ver uit elkaar staande dunne wielen, een sportding waar alleen zotten en waaghalzen in kruipen. Hij wipte er uit, liep op de pastorij toe en allen hadden ze iets geweldigs verwacht, maar hij kwam binnen alsof hij maar een dag weg geweest was, greep Irreke, lichtte ze even van grond, draaide er mee rond, deinsde een stap achteruit en greep ze nog eens. „Ai” riep ze.

„Dag vader,” zei Henriken en legde het schreiend Dolfken een arm om den schouder. Alles was terecht gekomen. J. Peleman noemde hij Jef, maar hij stond voor de struische Rosalie, keek ze lief aan, want dat kan hij, stak zijn armen uit en zei „Dag moeder.” En kuste ze. Toen zag hij maar eerst dien grooten Bernard staan snuiten. Hij lachte hem zoowaar uit: „Gij weent zeker omdat ge geen kus krijgt.” Zijne bewegingen werden wat trager, hij deed twee rustige stappen, omhelsde Bernard zonder hem te kussen, langzaam, zacht. Het werd doodstil. Toen draaide hij zich om, zette zich op zijn hurken voor het kind, nam het in zijn armen en snikte.

Helaas, waarom moest deze dag van zoetheid en vreugde ontwijfd worden door een nacht van godslasterlijk boeleeren in de pastorij zelf en dit op een wijze die een priester als Bernard in opspraak hadde kunnen brengen.

Rond negen uur werd de kleine moe. Mieke Moeykens wilde hem in een bed leggen, maar dan moest hij over een paar uurtjes weer wakker gemaakt worden en door den donker naar huis gesleurd of gedragen. J. en Rosalie Peleman stonden op en verklaarden met het kind naar huis te gaan. Dat vonden de twee hoofdpersonen uitstekend: zij hadden nog één doel: alleen zijn. Dolfken stond mee op, omdat hij minder bij het gezelschap hoorde als de twee geburen weg waren en rechtuit gezegd, van al dien wijn kreeg Dolfken maar dorst naar een glas eenvoudig bier. Ze lieten hem even gaarne gaan.

Het werd laat en later. Mieke Moeykens zei goedennacht. Het werd nog later en Bernard zat voor een delicaat probleem. Irma moest naar huis. Henri mocht haar in geen geval door den donker begeleiden. Hijzelf kon het nog minder. Alleen naar huis gaan, na middernacht, zou zij niet durven en dierf hij niet vragen. Dit was de toestand, het is dus duidelijk dat Bernard geen schuld treft. Hij heeft Henriken in de eene, Irma in de andere hoekkamer gebracht en heeft zelf de kamer daartusschen betrokken. Groot was zijne bezorgdheid. Hij moest nog ruim een half uur brevieren. Godvruchtig bad hij.

Toen hij zijn kraag losknoopte, hoorde hij iets verdachts, opende de deur en zag iemand binnenwippen bij Irma, vermoedelijk niet Mieke Moeykens.